

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8ECdo/232/2014
Identifikačné číslo spisu:	1112235457
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1112235457.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej Mercedes - Benz Financial Services Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tuhovská 11, IČO: 35 728 116, zastúpenej GRIŠČIK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hviezdoslavovo nám. 25, IČO: 35 893 893, za ktorú koná advokát JUDr. Jozef Griščik, proti povinným 1/ FLASH HOLIDAYS SK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Krížna 21, IČO: 36 284 858, 2/ SMART OFFICE, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Krížna 21, IČO: 36 363 219, zastúpených advokátom JUDr. Ing. Branislavom Pechom, so sídlom v Nitre, Piaristická 2, o vymoženie uloženej povinnosti a trov exekúcie, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3 Er 2418/2012, o dovolaniach povinných 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2014 sp. zn. 18 CoE 567/2013, takto

rozhodol:

Dovolania povinných 1/ a 2/ o d m i e t a .

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením z 10. júla 2013 č.k. 3 Er 2418/2012-92 návrh povinných na zastavenie exekúcie zamietol. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku), ktorý bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky dojednanej v zmluve o finančnom leasingu z 30. januára 2009 (v čl. 6.1), ktorú súd nepovažoval za zmluvu spotrebiteľskú lebo povinné subjekty ako právnické osoby pri jej uzatváraní konali ako podnikatelia v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti. Súd nezistil dôvody pre zastavenie exekúcie, rozhodcovský rozsudok preskúmaval z hľadísk uvedených v § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002, z preskúvaných hľadísk nezistil dôvody pre zastavenie exekúcie. Súd v exekučnom konaní nepreskúmava vecnú správnosť vydaného a právoplatného rozhodcovského rozsudku. Povinní nenapadli rozhodcovskú zmluvu podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Súd nezistil, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).

Krajský súd v Bratislave (na odvolanie povinných 1/ a 2/) uznesením z 27. júna 2014 sp. zn. 18 CoE 567/2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, oprávnenej náhradu trov odvolacieho konania

nepriznal. Stotožnil sa s právnym záverom súdu prvého stupňa, že povinní pri uzatváraní a plnení zmluvy konali v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, preto ich nemožno považovať za spotrebiteľov podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., na zmluvný vzťah tak nedopadá právna úprava podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že nie každá rozhodcovská doložka vyvoláva nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán a je neprijateľnou. Exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, u ktorého súd nezistil podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Zastavenie exekúcie neprichádza do úvahy ak ešte nebolo právoplatne rozhodnuté o zrušení rozhodcovského rozsudku (konanie začaté na návrh povinného 1/ a vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 Cb/202/2012). O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 O.s.p.

Proti uzneseniu odvolacieho podali povinní 1/ a 2/ obsahovo identické dovolania (č.l. 113 a 119 spisu, doplnené na č.l. 126 a č.l. 130 spisu) z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. V nich navrhli napadnuté rozhodnutie odvolacieho zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Podľa ich názoru ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nedošlo k platnému dojednaniu rozhodcovskej zmluvy, a preto spor nemohol prejednať rozhodcovský súd, je tu dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Oprávnená v písomnom vyjadrení uviedla, že súdy dostatočne zistili skutkový stav veci, dospeli k správny záverom, ich rozhodnutia sú preto správne. Dovolania žalovaných nie sú prípustné, preto ich navrhla odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolania podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či ich opravné prostriedky smerujú proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smerujú dovolania povinných proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil v o svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadli povinní dovolaniami, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolania nesmerujú proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v ustanovení § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p., ich prípustnosť podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nie je daná.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolania nie sú prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté

niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolaní preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Povinní 1/ a 2/ v dovolaniach namietali, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené, nimi uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolania boli procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde, lebo dovolania povinných nie sú prípustné.

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaných dovolaní vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 239 a § 237 O.s.p.), Najvyšší súd Slovenskej republiky ich v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov konania voči povinným 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a §142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.